

Надія Супрун-Яремко

**МАГІЧНА ВЛАДА ДИРИГЕНТСЬКИХ РУК
(до творчого портрету Василя Яциняка)**

Портретні розвідки, зазвичай, присвячуються неупередженій розповіді про вершинні сходження творчих особистостей, які відданим служінням своїй справі вимірюють життєвий шлях потужним ужиноком, що репрезентує вагомий культурний набуток рідної нації в контексті суголосся різних, духовно спроможних країн. Творчий ужинок Василя Ільковича Яциняка, якому присвячений наш нарис, вповні відповідає умовній назві, що узагальнює його сорокарічну «присутність» у професійній музиці: «Мое життя в хоровавому мистецтві». Адже з раннього дитинства, коли, узявши в руки улюблений акордеон, легко підхоплюючи мелодії, що звідусіль звучали в широкому просторі питомого бойківського села Княжолука Долинського району, і почавши музикувати на весіллях поруч з батьком, найкращим місцевим народним скрипалем, він інтуїтивно зрозумів владне своє покликання і майбутнє його здійснення упродовж всього життя. І це життя, наповнене, як і водиться, тривалим

періодом навчання в загальноосвітній і музичній школах, училищі, консерваторії, подальшим набуттям хорового досвіду в звичайній важкій повсякденній репетиційній праці, під час концертних виступів і в закордонних турне, яскраво свідчить про доцільність вибраного і шляхетно торованого діяльного шляху. Проходячи свої «чотири броди» – спочатку за партами навчальних закладів, потім під час дворічного стажування у Московському камерному хорі під керуванням авторитетного професора Володимира Мініна, а далі систематичною працею в репетиційних залах, на концертних сценах України та інших країн, – Василь Яциняк залишає помітні сліди на царині національного академічного хорового мистецтва, зберігаючи високі обереги народної моралі і споконвічних духовних цінностей своєї нації, рідного села, своєї родини.

Пізнання ж цих оберегів веде початок від колиски в рідній хаті, коли він, другий в сім'ї з шістьох дітей, засинав під заспокійливий спів мами, Олени Іванівни (1925–2005), яка в дівочтві залюбки співала в церковному хорі і тому, ставши матір'ю п'яти синів, чи не кожного з них мріяла в майбутньому бачити професіональним музикантом. До того ж її чоловік, голова шанованої в Княжолуці сім'ї Яциняків, Ілько Миколайович (1923–2009), незважаючи на важку працю робітником Вигодського лісокомбінату, над усе дорожив авторитетним статусом неперевершеного народного скрипаля-самоука. Грати на інструменті він навчився у Німеччині, куди під час війни був вивезений у вісімнадцятирічному віці й упродовж чотирьох років працював у наймах у господаря, який любив музику. Визначивши в українського хлопця потяг до музики, німець-господар подарував йому скрипку та губну гармошку і сприяв тому, щоб той навчився на них грати. З того часу п. Ілько не розлучався з улюбленою скрипкою, а ставши батьком чотирьох своїх синів (старший Іванко помер малолітнім), віддав їх на навчання до розташованої за 11 км від села музичної школи в містечку Долині. Природна музикальність синів п. Ілька була спадкоємною, і не дивно, що один з них, Василь (1952 р. н.), успішно вчився гри на акордеоні, Микола (1958 р. н.) – на віолончелі, Володимир (1960–1999) – на скрипці, Михайло (1962 р. н.) – на фортеп'яно (пізніше – у Львівській музичній школі-інтернаті ім. С. Крушельницької). Коли Василь вчився в 4-му класі музичної школи, де його вчителем був Орест Ількович Гончарук, батько на гроші за продану корову купив йому великий «перламутровий» акордеон німецької марки «Гогнер», про що він дотепер згадує з особливою вдячністю. Для Василя, Миколи і Михайла музика стала професією, і матері Олені й батькові Ількові було ким гордитися перед мешканцями як свого села, так і перед городянами Львова, Луцька та Києва, де й до сьогодні триває успішна артистична діяльність їхніх синів. Найстарший з братів, Василь Ількович Яциняк, свою діяльність пов'язав з хором, прийшовши до нього разом з любов'ю до поетичного слова як невід'ємної, органічної складової хорових композицій.

Родинна колиска славного родоводу Яциняків, бойківське село зі шляхетним, солодкозвучним ім'ям Княжолука, що розташоване в Долинському районі Івано-Франківської області, є одним із найстаріших в регіоні, адже вперше згадується в писемних джерелах ще наприкінці XIV ст. Отже, як особистість Василь Ількович почав формуватися на засадах високих критеріїв духовності, моралі, національної свідомості, гуманізму й патріотизму, що панували в його селі та родині. Ось чому

після закінчення дев'яти класів місцевої школи він, відчуваючи у собі пульсуючу художню енергію, вирішив стати митцем, щоб професійно послужитися своїй страдницькій нації через хорове мистецтво, спрямоване, на його думку, на духовне і національне прозріння людини.

Інтуїтивно розуміючи, що пізнання, розвиток та утвердження – це головні, необхідні для гармонійного формування мистецької особистості критерії, які під час самостійної діяльності будуть спрямовані на презентацію, поступ і зберігання національної культури в європейському культурному просторі, Василь Яциняк вправно і впевнено проходив усі багаторічні стадії офіційної музичної освіти. Цьому сприяли і багатий духовними традиціями Львів, і стіни величних стародавніх споруд обох навчальних закладів, і педагоги-музиканти, які вчили не тільки старанно набувати канони високого ремесла, але й все життя служити йому, підіймаючи до висот справжнього мистецтва. З особливим пієтетом згадує п. Василь ім'я свого педагога з диригування у Львівському музично-педагогічному училищі ім. Ф. Колесси Євгена Анатолійовича Федоренка (1937–1995). Цей педагог долучив свого учня до хормейстерського фаху, навчивши не тільки мануальній техніці диригування, а й комплексній праці над хоровим твором, яка, на його переконання, передовсім полягає у розкритті й відтворенні драматургії через нерозривну єдність слова і музики. З того часу Василь, працюючи над хоровою композицією, керується цим «золотим» для нього правилом: пізнати драматургію твору в усій цілісності його стильових та технічних чинників і, відпрацювавши усі деталі, повернутися до драматургічного «прочитання» всього твору на новому якісному рівні.

По закінченню училища в 1971 р., відпрацювавши один навчальний рік у Вигодській музичній школі, де викладав акордеон і провадив хор, В. Яциняк 1972 р. вступив на хоровий відділ Львівської консерваторії в клас учня М. Колесси Богдана Дмитровича Завойського, який настільки удосконалив мануальну техніку свого студента і професійне його ставлення до хормейстерського фаху, що той вже на третьому курсі був прийнятий на роботу хормейстером у львівський хор «Трембіта». Два роки практичного набування хорового досвіду з колективом, який під час 15-річного керування ним Павлом Муравським одержав високий професійний статус чи не одного з кращих в Україні, визначили подальший поступ п. Василя як хормейстера.

Закінчивши консерваторію 1977 р., молодий фахівець залишається в «Трембіті», де продовжує працювати на посаді хормейстера, а в 1988–1990 рр. – художнього керівника. Під час місячного стажування 1981 р. в Московському камерному хорі Володимира Мініна запалився ідеєю дворічного терміну проходження творчої практики у цього видатного музиканта і невдовзі стає його стажистом.

Роки стажування в камерному хорі Володимира Мініна (1981–1982) стали знаковими в творчій біографії В. Яциняка. Із завзятістю талановитого і працюючого неофіта, просякнутого ідеєю служіння національній хоровій школі через пізнання здобутків іншої хорової культури, п. Василь занурився в щоденну творчу працю, яка конкретизувалася відвідуванням репетицій і концертів, і не тільки В. Мініна, але й О. Свешнікова, К. Птиці, В. Полянського, Б. Покровського, Г. Рождественського, знайомиться з видатними сучасними композиторами Г. Свиридовим і

В. Гавриліним і їхньою музикою, зі співаками О. Образцовою, А. Ведерніковим, Є. Нестеренком.

Два роки був художнім керівником хору «Трембіта». Саме під час його керівництва колектив вперше здійснив закордонну поїздку до Польщі, де в Мар'яцькому костелі Кракова виконав українські канти, колядки, щедрівки та духовні твори, а в концертній залі «Сукенніци» – окремі частини з хорового концерту В. Зубицького, «Сонячний струм» Л. Дичко, «Триптих» на сл. Лесі Українки Р. Ортинського, «Пушкінський вінок» Г. Свиридова.

У другій половині 1990 року на базі Львівської політехніки створює Камерний хор, який 2002 р. після активної концертної діяльності отримав державний статус і стає «Галицьким камерним хором».

Період формування колективу у 1990–1992 роках був пов'язаний з накопиченням репертуару з кількох різних програм, куди увійшла класика європейського й українського хорового мистецтва різних часів, і з якими були здійснені успішні гастрольні поїздки до Риму (1991 р., участь у прямій трансляції Служби Божої на радіо *Ватикан*, запис *Літургії Івана Золотоустого* та чотирьох програм зі зразками української світської та народної хорової музики, зустріч з папою Іваном Павлом II), до Швейцарії (Цюріх, 9–17 травня 1992 р.), до Польщі. Такою щасливою була «прелюдія» діяльності камерного хору, після чого упродовж наступного десятиліття дні роботи над новими творами і програмами змінювалися концертними виступами на сценах українських і європейських міст, участю в конкурсах, фестивалях, релігійних і громадських акціях, записами на радіо і телебаченні, виданням CD-дисків. Вершинні досягнення хору в 2000 р. були відзначені здобуттям чотирьох дипломів: Гран-прі на Міжнародному фестивалі *Поліфоніка* (Рим), I ступеня на Міжнародному хоровому фестивалі (Італія, м. Латіна), III ступеня на фестивалі-конкурсі сакральної музики *Hajnowka* (Польща), лауреата III премії на Всеукраїнському хоровому конкурсі ім. Д. Січинського (Івано-Франківськ). На сьогоднішній день репертуар хору настільки великий і різноманітний, що його неможливо охопити навіть банальним переліком. Узагальнено відзначимо, що це малі й великі за формою різностильові (від бароко до сучасності) твори української і західноєвропейської сакральної та світської музики (зокрема львівських композиторів), які можуть комплектуватись як монографічні (на музиці одного композитора), тематичні, святкові, презентаційні та урочисті, що виконуються акапельно, з фортеп'яним або оркестровим супроводом, також з обробок українських пісень.

Окремою сторінкою біографії хору слід вважати його плідну співпрацю з симфонічним оркестром музичної агенції *Da capo*, керованим диригентом, композитором і менеджером Матіасом Георгом Кендлінгером, що триває від 2003 р. Входячи в систему таких мистецьких проєктів агенції як *Der Vogelhandler*, *Ave Maria*, *Giuseppe Verdi-Gala*, *Russische Weihnacht*, *Die schönsten Opernchore*, *Симфонія № 9* Бетовена, *Missa solemnis*, *C-dur Messe* і *Пору року* Гайдна, Реквієми Моцарта і Верді, *Carmina Burana* Орфа, симфонія № 1 *Маніпуляція* М. Г. Кендлінгера, хор запозиціонував себе успішною, мобільною і високопрофесійною дружиною, як це засвідчують відтворені в записах на сімох CD-дисках і двох концертних DVD

хорові композиції, а також слухачі Австрії, Данії, Німеччини, Норвегії, України, Фінляндії, Франції, Швейцарії, Швеції.

Знаковими подіями 2013 року стали три монографічні філармонійні концерти: два ювілейні, відповідно, з симфонічних і хорових творів львівського корифея-композитора Олександра Козаренка, та концерт з хорових творів на слова Лесі Українки *Хотіла б я піснею стати* (до сторіччя від дня смерті поетеси) рівненського композитора Михайла Довганича.

Сітка офіційно зафіксованих тільки у недалекому 2015 р. виступів *Галицького академічного камерного хору* вражає не лише їх кількістю (64) і географічною мапою (квітневе турне п'ятьма країнами Європи з програмою *Кращі оперні хори*, травневі виїзди до Польщі, Австрії, Німеччини і Швейцарії, червневий – до Польщі), а й назвою концертних акцій і змістом певних програм. Це проведені на сценах Львова і Львівщини тематичні програми *Українська коляда* і *Українська Маланка*; монографічні імпрези з виконанням творів одного автора (Вербицького, Січинського, Кошиця) або одного масштабного твору (Шуберта, Баха, Орфа, Бетовена, Дворжака); це концерти з нагоди днів Шевченка, Шептицького, хорового диригента і педагога Євгена Федоренка; це концерти, присвячені пам'яті Небесної сотні, Дню Матері, закриттю концертного сезону Тернопільської філармонії, Дням Конституції, Незалежності України, Європейського добросусідства, Українського козацтва та багато ін.; це концертні програми з виконанням творів сучасних італійських композиторів, концерт для учасників АТО; це участь у форумі *Золота Україна* з виконанням музики композиторів Донбасу, участь у святкових заходах з нагоди відкриття музею *Скварявський іконостас*, у концерті з нагоди празника Успіння Пресвятої Богородиці; це, врешті, концерт *Музичний дар митрополиту Андрію Шептицькому* з презентацією чотирьох компакт-дисків *Духовна музика Віктора Степура, Різдвяна Божественна Літургія Олександра Козаренка, Урочиста Літургія Лесі Дичко, Духовний концерт (реквієм) Мирослава Скорика*.

Професійними помічниками Василя Яциняка є досвідчені хормейстери Василь Долишний (від 2009) і Мар'яна Ферендович (від 2010). Обоє талановитих хормейстерів єднає з художнім керівником важка, виснажлива, але затребувана нашим суспільством повсякденна праця в царині хорового мистецтва.

Чим же зумовлений багаторічний успіх *Галицького академічного камерного хору*, який ось вже чверть століття потужно функціонує в Україні та Європі, продовжуючи і розвиваючи глибинні традиції національного хорового співу, викликаючи захоплення як професіоналів, так і шанувальників хорової музики? Відповідей на це запитання може бути декілька, зважаючи на те, з якого погляду розглядати колектив, його керівника та репертуар. Отже, колектив, що складається з 40 молодих професійних музикантів. З погляду стратегічного, це мобільна команда митців, здатна витримати різні фахові та мистецькі вимоги. З погляду політичного, кожний співак як музикальний посланець своєї Батьківщини, свого регіону і міста, є національно свідомим патріотом, носієм культури свого народу. І, врешті, з погляду мистецького, кожен представник хорової команди – це музикант, співак-фахівець, артист, презентант загальноєвропейської, української та галицької співочих традицій, здатний на відтворення композицій будь-якої складності й автентичного стильового спрямування – від бароко до найсучаснішої

музики. Усі названі аспекти органічно збігаються в об'єднанні хористів у нинішньому його складі, а кожен з них є фахівцем з чудовими, часто вражаючими головами і високою культурою співу. А всіх їх гуртує в єдине артистичне ціле художній керівник Василь Яциняк з його винятковим темпераментом і динамізмом, що межують з фантастичним вмінням підкоряти своїй волі всіх від неї залежних – і тих, керованих, хто перед ним, і тих, в залі, хто слухає, спостерігаючи і за виконавцями, і за диригентом, котрий магічно владою своїх рук відтворює задум композитора. В цьому є сила музики, яка твориться і відтворюється фізичними, духовними, інтелектуальними та морально-етичними зусиллями таких творчих «одиниць», якими є композитор, хоровий колектив і диригент.

«Я – поганий педагог» – така несподівана сентенція диригента дивує тільки спочатку, адже далі він пояснює, що любить здібних і творчо активних людей, будь то хтось з його хористів чи студентів інституту культури і мистецтв Львівського Національного університету ім. І. Франка, де він працює від 2012 р. сумісником на поки що не ліцензованій кафедрі хорового співу. Маючи чотирьох студентів свого класу, Василь Ількович вчить їх мистецтву диригування, виходячи з головної своєї ідеї, що базується на постулаті: музика – це знаки, що треба добре розшифрувати через розуміння і відтворення драматургії хорової композиції, органіки звучання якої визначається єдністю поетичного тексту і закладеного в ньому змісту, перекладених на мову музики. Зразком такої єдності вважає ранню кантату М. Скорика *Весна*.

Святою святих «виробничої кухні» Яциняка-хормейстера є спрямування виконавців на майстерне оволодіння вокально-хоровими техніками, зокрема й найновітнішими. Це вимагає цілеспрямованої праці над звуковеденням, яке повинно здійснюватися винятково на діафрагмальній опорі, тобто, співак, не знімаючи звук з опори, мусить вміло і економно розподіляти дихання, досягаючи його (звука) щільності. Цьому допомагають розспівування від кожного тону, на одному диханні спочатку унісонних вправ, потім вправ по звуках домінантового терцкварт-акорду, враховуючи при цьому близьку, на опорі, подачу звука, який «проходить» шлях від діафрагми через грудний резонатор до резонатору головного. Таку методику звуковедення Василь Ількович пізнавав і засвоював свого часу і від вчителя Євгена Федоренка, від московського професора Володимира Мініна, від українських хорових корифеїв Павла Муравського, Анатолія Авдієвського, Віктора Іконника, на репетиції яких спеціально їздив до Києва.

Методику праці над мистецьким відтворенням хорової композиції Василь Ількович удосконалює постійно, бо вважає, що кожний твір вимагає індивідуального прочитання. Початок цієї роботи виконує, зазвичай, помічник художнього керівника, але під його, керівника, безпосереднім контролем, коли він, слідкуючи з партитурою в руках за процесом розучування, у будь-який момент може в нього втручатися. Подальша праця над твором, що здійснюється вже провідником, – це художнє його «шліфування», яке включає роботу над штрихами, фразуванням, динамікою, манерою, стилістикою, драматургією, що вкупі і є якісною ознакою хорової культури як високого мистецького явища. Репетиційна робота, таким чином, стає дидактико-лабораторним процесом, під час якого усі його учасники системно засвоюють твір у розмаїтті його фактурних і виконавських чинників,

маючи на меті увесь «розвихрений» звуковий потік, де є імпульси і розвій, спахлахи і затихання, паузи й апогеї, одноосібні «втручання» і ускладнені контрапункти, зорганізувати в одну пульсуючу художню енергію, що в умовах концертно-сценічного звучання буде спрямована на духовне збудження слухача. А оскільки у репетиційний процес залучені люди, яким «ніщо людське не є не своїм», залізна дисципліна, яка стабільно панує в колективі, зазвичай, може порушуватись симпатичним гумором, коректними чи не дуже репліками і колоритними вигуками, емоційним притиском очільника, проте весь цей «темпераментний набір» сприймається не як тривіальний «нетерпець», а як «позамистецьке доповнення», прямо чи опосередковано пов'язане з художньою доцільністю і вимогами внутрішньої та зовнішньої дисципліни.

Коли спиратися на твердження сучасних вчених фізіологів, що «людина працює на електриці», а її енергетичне поле складається з фізичного, емоційного та інтелектуального видів енергії, то можна констатувати, що діяльність диригента – це енергетичне поле підвищеного функціонування цих трьох видів, які конкретизуються, відповідно, вібраціями тіла, почуттів і думок. На прикладі хорового диригента Василя Яциняка, який сам себе характеризує як людину «сумбурної організації», спостерігається, що його власне енергетичне поле, індивідуалізоване вібруванням тіла, почуттів і думок, взаємодіє з навколишнім світом, зокрема з керованим ним колективом, в єдиній системі Всесвіту, де людина є часткою цієї системи. Отже, будучи її часткою, наш шанований диригент під час натхненної репетиційної чи, особливо, сценічної роботи «виплескує» свої дещо сумбурні, але напрочуд позитивні емоції на хористів і, через їхній спів, на слухачів, генеруючи в навколишній простір щонайтоншу форму енергії у вигляді досконалої музичної інформації високої духовної сили, тим самим беручи участь у вселенському інформаційному обміні...

В концертних імпрезах хору минулого 2016 року можна відзначити три з них як знакові за своєю масштабністю і досконалістю виконаних творів. Це монографічний концерт до 120-річчя від народження Бориса Лятошинського (23 лютого, філармонія), Шевченківський концерт (9 березня, філармонія) та виконання кантати *Mozart teogamentum* на лібрето блаженного о. Іоанна (23 березня, храм святого Лазаря). 15 хорових творів Б. Лятошинського, що прозвучали на ювілейному вечорі, відкрили слухачам цільність вокально-хорової концепції автора, який, і в хорах залишаючись композитором-симфоністом, розгортає багатоголосу фактуру засобами активного лінійного руху кожного голосу, спираючись на вправне знання класичної європейської поліфонії різних стилів і на власне феноменальне природне поліфонічне мислення з їх безмежними можливостями поєднання рівноі різнофункціонального співвідношення голосів складної хорової фактури. У виконаних хорах на слова Шевченка (*Із-за гаю сонце сходить, Тече вода в синє море, У перетику ходила*), М. Рильського (*Широкє поле, Колискова*), О. Пушкіна (*По небу крадётся луна, Кто, волю, вас очаровал*)), Ф. Тютчева (*Рим ночью*)), А. Фета (*Ты спишь один*)), невідомого французького поета ХІХ ст. (*Менует*) уважний слухач зміг відчутти і дійову, конфліктно-драматичну епіку, і філософську лірику, і суб'єктивно осмислений пантеїзм, і узагальнено трактовану жанровість. Особливо хвилюючим було майстерне виконання хором українських народних пісень в обробці

Б. Лятошинського. Показовим є те, що композитор в одному з листів до Р. Глієра якось зізнався, що йому не хотілось би *взятися з народною піснею*, вважаючи, очевидно, вичерпаним жанр обробки. Проте під час Другої світової війни, коли Україна опинилася під німецькою окупацією, а сам Б. Лятошинський – в евакуації в Саратові, де певний час працював на радіостанції ім. Т. Шевченка, він не міг не звернутися до українського пісенного фольклору, що стало свідченням його громадянської і духовної зрілості. Крім створеного у цей час концептуального *Українського квінтету*, композитор написав низку обробок народних пісень, серед яких такі перлини, як *Ой у полі три криниченьки*, *Ой ходить сон коло вікон*, *В кінці греблі шумлять верби*, *За Сибіром сонце сходить*, *Лугом іду, коня веду*, що в концентровано інтерпретованих темах-образах, темах-символах, темах-характерах прозвучали на сцені. Сам же монографічний концерт із хорових творів видатного художника-громадянина Бориса Лятошинського, їхня блискуча інтерпретація, яку запропонував очільник галицького колективу Василь Яциняк і хористи-виконавці, а також автор змістовного вступного слова доктор мистецтвознавства, композитор Олександр Козаренко, став незабутньою подією мистецького Львова.

Перлини музичної Шевченкіани – так називався концерт на честь 202-ї річниці народження Кобзаря, проведення якого творчими силами *Галицького академічного хору* вже стало традиційним. На цей раз хоровий спів чергувався з озвученням поетичних творів Т. Шевченка дивовижно-шляхетним голосом Народного артиста України Богдана Козака. Почався концерт Шевченковим *Заповітом* Г. Гладкого. Двочастинна кантата Ю. Алжнева *Гомоніла Україна* (за участю ударних) вразила могутністю старокозацької вдачі і лірикою оспівування безкрайніх українських степів. З композицій на тексти з різних творів Шевченка прозвучали ліричний хоровий триптих В. Гуцака, в якому поєдналися три поезії Шевченка *Якби мені черевики*, *Така її доля і Ой одна я, одна*, та споглядально-філософський *Псалом № 53* М. Скорика. В мініатюрі *Садок вишневий коло хати* А. Кушніренка, поемі *Мені тринадцятий минало* та транскрипції симфонічної мелодії П. Чайковського *Сонце заходить* Р. Димчишина, також в хорі *Думка (Тече вода)* Л. Дичко виконавці засобами натхненного багатоголосого «звукового живопису» нібито освітили величний дух слова Кобзаря. Масштабною хоровою поемою *Україно (Світе тихий, краю милий, моя Україна)*, що озвучила героїчно-благального характеру рядки з поезій *Розрита могила і Мертвим і живим...* колоритними хоровими і сольними фрагментами, апофеозними туті, експресивними акцентами й святковими юбіляціями, завершився Шевченківський вечір, звеличивши душі й серця присутніх до відчуття гордості за свого Національного генія.

Велику хорову майстерність продемонстрував хор у виконанні тринадцяти-частинної кантати *Mozart teogamentum* для солістів, хору та фортеп'яно, створеної росіянином блаженним о. Іоанном на власне лібрето. Унікальність масштабної кантати полягає в тому, що сакральний текст кожної її частини (окрім останньої, озвученої музикою фрагменту з концерту RV 230 Вівальді в редакції Баха) покладений на музику Моцарта в обробці для хору.

Останні масштабні «європейські» гастролі Галицького хору з симфонічним оркестром Маттіаса Георга Кендлінгера відбулися в квітні 2016 року і пролягали містами Австрії (Відень), Швейцарії (Герц, Берн), Німеччини (Дюссельдорф,

Нюрнберг, Дортмундт, Кельн, Берлін, Ляйпціг, Гамбург, Ганновер), Швеції (Стокгольм, Мальме), Норвегії (Осло, Ставангер), Фінляндії (Гельсінкі, Турку, Коопі), Данії (Копенгаген). Програма концертних виступів складалась з хорів з опер Доніцетті, Белліні, Верді, Вагнера, Бізе, Вебера, Моцарта, Бетховена, Сметани, Монюшка, Пуччіні, Чайковського («*Пікова дама*»). Ляйпцігська преса відзначила твори, які викликали «оригінальні звучання Вагнера і Верді» у слухачів концертної зали *Gevandhaus*, порівнюючи «висококласний» Галицький хор з Ваймарською придворною капелою під керівництвом Ліста і Дрезденською придворною капелою, керованою Вагнером.

Одна з останніх масштабних робіт колективу – «Різдвяна літургія» відомого львівського композитора Олександра Козаренка, який спираючись переважно на давні сакральні мелодії, ось уже понад два десятиліття надає нового життя стародавнім зразкам національної духовної музики, свідченням чого є написання великого циклу творів під назвою «Духовна музика Олександра Козаренка». «Різдвяна Літургія» складається з двох частин, створених композитором 1999 (до 2000-річчя Різдва Христового) і 2014 (на честь 200-річчя Шевченка) роках. У музиці твору тисячолітні традиції православного богослужіння втілено у вигляді жанрових і стильових мікстів, що набули хвилюючого українського звучання, мелодико-гармонічний зміст якого «збирає» в єдине ціле інтонаційний стрій дохристиянської доби і сучасності. Усе це надає партитурі «Різдвяної Літургії» стильової багатогранності, а втілення в ній величних художніх ідей загальнолюдського значення робить твір справжньою перлиною сучасного хорового мистецтва в контексті усього християнського світу.

Повнокровне концертно-сценічне життя Галицького хору, керованого досвідченим маестро Василем Яциняком, продовжується і в залах рідного міста. Про це свідчить проведений 7 червня в рамках чергового Міжнародного фестивалю музичного мистецтва філармонійний концерт з виконанням вокального циклу на слова о. Василя-Богдана Мендруня «Блаженні» львівського композитора Мирона Дацка, присвяченого 29-тєм святим УГКЦ, яких було жорстоко замордовано більшовицькою владою. Тернисту путь постраждалих за віру священномучеників осяяли хвилююча проникливою мелодикою музика, що озвучила сакральні тексти о. В.-Б. Медруня, вступне слово і коментарі Романа Берези.

Повнокровне й насичене нетривіальними подіями мистецьке життя Галицького академічного камерного хору, керованого Василем Яциняком, продовжується й нині, наповнюючись через повсякденну потужну працю новими музичними проектами, програмами, імпрезами, створюючи безмежний музичний ландшафт на теренах рідного міста, краю, європейського простору. Нових вершинних сходжень вам, талановиті галицькі менестрелі, що віддано, професійно й красиво служите на благо Музики, Народу, Нації, засвідчуючи цивілізованому світові, що є рівними серед рівних, кращими серед найкращих, гідними серед наснажених.

